

Introit: ***I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása. (Abakuk 3, 17-18)***

Píseň 289

Modlitba

Čtení: 2. Samuelova 6, 1-17

Píseň 394

Text kázání: Skutky 16, 20-34

Milí přátelé, bratři a sestry,

víte, co mají všechny tři texty, které jsme dnes četli společného? Ve všech hraje důležitou roli chvála Hospodinu. U proroka Abakuka zní vyznání, že je dobré chválit Boha, i když se nic nedaří. Král David se zase nezdráhá oslavovat Hospodina zpěvem a dokonce i tancem. A Pavel a Silas přestože jsou ve vězení, tak se modlí a zpěvem oslavují Boha natolik, že jejich pouta se uvolní.

Chtěl bych dnes mluvit o tom, jak moc důležité místo má v životě křesťanů oslavovat zpěvem Boha. A chtěl bych mluvit o významu chvály pro naše životy, ale nejen pro naše. ***Když chválíme Boha, může to být na svědectví těm, kteří ho ještě neznají. Když chválíme a vyvyšujeme Božího Beránka Pána Ježíše, tam mizí duchovní tma a přichází světlo.*** Dábel přímo nesnáší a nemůže slyšet, když se chválí Bůh. Nedělá mu to dobře a tak z míst, kde se chválí Bůh Otec, nebo Ježíš Kristus, anebo i Duch svatý, prostě utíká pryč.

Vzpomínám si, když jsme v Odrách byli požádáni, abychom se šli modlit do jednoho domu, kde doslova strašilo a celá rodina prožívala těžké stavy strachu a úzkostí. ***Chválili jsme v tom domě Boha, vyvyšovali Ježíše, vzývali moc jeho očistné krve. A výsledek? Celá rodina se obrátila a uvěřila v Ježíše Krista!*** Vyznali své hříchy a sami pak vyhazovali z domu okultní předměty, skrze které tam okultní síly působily. A víte co? I pes se v tom domě bál. Když jsme tam přišli, lehl si k mým nohám. Než jsme tam přišli, tak se v noci prý schovával a ze strachu vyváděl, po naší návštěvě už spal klidně. Z toho domu odešlo mnoho negativní energie, nicméně přesto se tam občas ještě nějakou dobu démoni projevovali. V té rodině to řešili tak, že pouštěli přes počítač každý den i noc chvály a to nakonec pomohlo. Spali a žili potom mnohem klidněji. Tak to je jeden velký význam, proč chválit Boha. Chvála zahání temnotu a strach.

K těm dalším významům si, prosím, kdo máte, otevřete zpěvník s písní 282. Budeme jí pak po kázání zpívat, ale nyní se zamysleme nad jednotlivými slokami. Ta píseň (Tomáše Najbrta) vlastně vychází z těch tří textů, které jsme četli. V první sloce se zpívá: ***Kéž bychom to uměli, zpívat píseň chvály, i když se nám nedaří, tak jak jsme si přáli, kéž bychom svou písničkou mohli bližním říci, že je může potěšit Pán Bůh milující.*** Jak často, bratři a sestry, chválíte Boha? Chválíte Ho každý den, nebo jenom v neděli? A když Ho chválíte v kostele, přidáte se i k písni, kterou neznáte? Přidáte se k písni i v případě, když její styl vám nevyhovuje? Bůh jistě dává svobodu a nenutí nás Ho chválit. Nicméně sami se okrádáme, když nedokážeme z celého srdce chválit Boha jen proto, že tu píseň neznám, nebo proto, že se mi nelíbí. Je chvála snad jen kostelní kulturou? Jestliže to takto někdo bere, tak mi ho je líto. O mnohé se okrádá. Právě v tom textu první sloky můžeme vysledovat stopy toho textu z proroka Abakuka. ***I kdyby fíkovník nevypučel, réva nevydala výnos... i kdyby se nic nedařilo, já budu chválit Hospodina.*** To slovo vlastně říká, že mám spoustu důvodů k reptání a nevděčnosti. Nic se nedaří, tak mám přece právo remcat, nadávat, lidem, Bohu, být otrávený a svým remcáním otravovat okolí. Je to ale Boží vůle pro křesťany, kteří uvěřili v Ježíše Krista? Nedává nám právě Bůh chválu k tomu, abychom se místo nevděčnosti otevřeli vděčnosti? Chválit Boha je lepší, než být zapšklý! A jestliže jsme uvěřili v Ježíše a jestliže Ho následujeme, pak by našim životním stylem měla být vděčnost provázená chválou a díkem Bohu. Není-li tomu tak, pak nežijeme podle Boží vůle, pak nežijeme z naděje Božího Ducha, pak se nenecháme Pánem vést, pak je naše víra marná! A říkám to velmi vážně. Zamysleme se nad tím, jestli je naše srdce plné vděčnosti anebo nevděčnosti. A zamysleme se nad tím, jestli Boha chválíme i ve všední dny, kdy se nedaří, anebo jen v kostele a jen písněmi, které nám vyhovují.

Druhá sloka mluví o tom, jak Boha chválil David. Mnoho jeho žalmů jsou vlastně chvály Bohu. Už na pastvinách, když pásal ovce, poznal, že zpívat Bohu i takto sám, je úžasná věc. Vždyť Hospodin sám zaslíbuj, že ***bude přebývat ve chvále svého lidu.*** A právě skrze chvály poznával Boží blízkost. Poznával Boží přízeň, Boží lásku a sám Boha také miloval. A když pak jako král dal přenést do města Davidova schránu úmluvy, tak Bohu nejen zpíval, ale i tancoval. ***David skákal radostí, tak jak hudba hrála, třebas k jeho vážnosti nevhodná se zdála. Nic si z toho nedělal, i když k lidem k smíchu, zpíval Bohu chvalozpěv, nedbal na svou pýchu.*** Chválit Boha lze různými způsoby. Tancem,

uměním, k slávě Boží lze dělat mnoho věcí a skutků. **Když Davidova žena Míkal ale viděla, jak David před Bohem poskakuje a křepčí, tak jím pohrdla.** Z textu nelze přímo vyvodit, proč jím vlastně pohrdla. Zda to bylo proto, že by se měl jako král chovat decentněji, anebo proto, že se jí prostě nelíbil styl jeho projevu. Mnohdy si kladu, bratři a sestry, otázku, zda i my křesťané někdy nějakým projevem chvály také nepohrdáme jako Davidova žena Míkal. Někomu se nelíbí staré kancionálovky, tak je prostě nezpívá. Někomu se nelíbí nové kancionálovky, tak se nad nimi ušklibne. Někomu se nelíbí moderní chvály, tak jimi také pohrdne. A co tanec, nebo chvály s máváním prapory? Opět se o mnoho okrádáme. Místo toho, abychom se obohatili, abychom spočinuli při jakémkoliv typu a stylu chvály v Bohu, abychom se otevřeli Bohu, tak se raději otvíráme kritice a kritizujeme, jak to je špatné. Jak se to nerýmuje, jak to foneticky špatně zní. Často hledáme příčinu a chybu v těch druhých a přitom ty překážky si sami ve svých srdcích nastavujeme. A víte, co? Důležité je, jestli se to líbí Bohu. A líbí se mu to? Pro Míkal bylo nepřijatelné, že David tam tak skáče. Ale co tam čteme? **Že David poskakoval před Hospodinem ze vsí síly!** On to nedělal proto, aby upozorňoval na sebe, aby se sám nějak seberealizoval. Jeho motivem bylo vsí silou a hlavně celým srdcem chválit Boha. A protože svým životem chtěl především oslavit Boha, pak mu pramálo záleželo na tom, jestli jím někdo bude pohrdat, anebo se mu smát.

Ve třetí sloce té písně se už zpívá o apoštolu Pavlovi. **Pavel seděl v žaláři, nohy v těžké kládě, třebaže byl bez viny, nenadával vládě. Do tmavého vězení nerad šel, by býval, to však na tom nemění, že si v poutech zpíval.** V kládě byl s ním tehdy jeho spolupracovník Silas, jak jsme četli v knize Skutků. Jejich vězení by se dalo nazvat pronásledováním křesťanů. Byli tam uvězněni, protože vyhnali z jedné otrokyně věšteckého ducha. Její páni přišli o značný zisk a tak žalovali Pavla a Silase před soudem. Být ve vězení, nohy v těžké kládě, to by jeden i dva zoufalství a malomyslnosti propadli. Nebo ne? **Pavel se Silasem se ale modlili a hlavně zpěvem chválili Boha. Všichni spoluvězni jim naslouchali.** Jejich zpěv dával jakous takous naději. Anebo že by alespoň rozptýlení, aby člověk přišel na jiné myšlenky, než aby si jen zoufal? Omyl! **Jejich chvály Bohu způsobilo zemětřesení a uvolnění z pout!** A tak, milí přátelé, tento příběh je úžasným svědectvím, ale také návodem, jak se zbavit pout strachu a zoufalství. Pokud máš úzkosti, pokud se cítíš spoután temnými silami, pokud si připadáš v bezvýchodné situaci, pak chval Hospodina! On způsobí zemětřesení ve tvém srdci a vyvede tě z tvých vězení. V textu té písně se mi ale líbí ještě jedna věc. **Třebaže byl bez viny, nenadával vládě.** Milí přátelé, jste nespokojeni? Rozčiluje vás politická situace? Znepokojují vás všelijaké konspirační teorie? Hledáte pořád viníka? A našli jste ho? A jste už tedy spokojeni, když jste našli „pravdu“? Spokojeni, vděční a radostní budete především tehdy, když budete hledět k nebi a když budete vyvyšovat Boží jméno. To je totiž vůle Boží pro nás, chválit Pána, být vděční a dávat dobré svědectví o naději v Ježíši Kristu. A ještě jedna věc. Ten text neříká nic o tom, jestli Pavel a Silas byli zpěvem nadaní a jestli zpívali jako umělci, anebo zcela falešně. Důležité je, že zpívali Bohu „o dušu“, celým srdcem. A tam, kde se zpívá Bohu celým srdcem, tam se i nebe a zem pohne!

A jsme u poslední, čtvrté sloky. Co se tam zpívá? **Tam, kde slova nestačí, ještě něco zbývá: kdo se z víry raduje, ten ať Bohu zpívá. Nemusí o hudbě mít, třeba ani zdání, přesto písní vděčnosti, nic už nezabrání.** Buďme, bratři a sestry, vděční za to, že v našem sboru máme tolik nadaných a skvělých zpěváků a hudebníků, kteří nám různými chválami a zpěvy Bohu slouží. Povzbuzujme je v jejich službě, protože chválit Boha je jedna z nejdůležitějších věcí v duchovním životě. **Král David ve svém království ustanovil několik takových chválicích týmů, nebo, chcete-li, pěveckých sborů.** A ty se střídali, jako na směnách, **aby nepřetržitě bylo chváleno Boží jméno.** My si to z praktických důvodů asi nemůžeme dovolit. Ale to co můžeme, že se připojíme i my, kteří nemáme tak dobrý hlas. Anebo když jsme sami, tak můžeme také Bohu zpívat, tam kde jsme, i během dne. A pokud někomu zpěv vůbec nejde? Pak jeho píseň vděčnosti může znít ještě i jinak. Stačí být vděčný a Bohu děkovat a chválit Ho třeba slovy Žalmů. I slova vděčná jsou přece chvály. A tak nás chci všechny povzbudit, ať naše životy jsou nádhernou chválou, písní vděčnosti. Pak se bude otvírat nebe a bude přicházet světlo nejen do našich temnot, ale i do tohoto světa. Amen. Modlitba píseň 282

Večere Páně (761, 759)

Slovo posláni: Necht' ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vsí moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch. Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činite ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otcí. (Koloským 3,16-17)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen Píseň 422